

питството, възбудено отъ славата на този блѣстящъ офицеръ-генералъ.

Градътъ е разположенъ на 3—4 километра отъ станцията. Азъ се качихъ на «Тимуръ» и тръгнахъ за тамъ, послѣдванъ отъ Мехмеда, който идѣше слѣдъ менъ съ необикновенъ трудъ. Той приличаше като двѣ капки вода на Санчо-Панчо, и се обливаше въ кървавъ потъ, тъй като пѣтя отъ станцията твърдѣ стрѣмно се издигаше нанагорѣ!

Очарователния и знаменития руски генералъ, веднага, щомъ пристигнахъ въ града, ме прие необикновенно любезно.

И така, прѣдъ менъ бѣ човѣкътъ на «Зеленитѣ Гори», «Бѣлиятъ-паша», както го наричаха нашитѣ войски, поради бѣлия цвѣтъ на облѣклото му и поради бѣлия косъмъ на коня му.

Прѣдъ менъ бѣше най-смѣлия отъ офицеритѣ на тогавашна Русия, и колко прилѣгаха къмъ неговата красива фигура всичкитѣ създадени за него легенди!

Като позабравихме за войната, за примирието, за всичкитѣ ужаси що бѣхме прѣживѣли, — ние започнахме разговоръ за Парижъ, за театритѣ, за . . . . . на кратко казано, за всичкитѣ добри нѣща, отъ които толкова дълго врѣме ние бѣхме лишени!

Но трѣбваше да се заминава: младия руски генералъ, послѣдванъ отъ единъ многочисленъ щабъ, произведе прѣгледъ на два екадрона, построени тукъ на улицата.

По моя молба, дадохъ на слугата ми (азъ за такъвъ прѣдставихъ Мехмеда) едно малко, топчесто и смиренно конче. Но трѣбваше човѣкъ да види физиономията на този чудакъ, когато той разбра (не безъ отчаяни гримаси, разбира се), че или ще трѣбва да се качи на този конъ или ще бѣде прѣдоставенъ на своята собственна участь.